

Děkuji

Miminko, kterému maminka s tatínkem začali říkat Neotesánek, rostlo před očima. Za nějakou dobu už si Neotesánek hrál s ostatními dětmi na pískovišti a stavěl bábovičky.

Jednou si doma zapomněl lopatku. Byl smutný a chtělo se mu plakat. Vtom za ním přišel kluk, s kterým si často hrál, a půjčil mu svoji lopatku. Neotesánek ji popadl a už se hrnul k písku, že postaví hrad. Ale maminka ho zastavila: „Počkej, Neotesánku, na něco jsi zapomněl.“

„Na kyblíček,“ plácl se Neotesánek do čela.

„Kdepak,“ zavrtěla maminka hlavou, „zapomněl jsi poděkovat.“

„Aha,“ zarazil se Neotesánek, a pak kamarádovi řekl: „Děkuju.“

A tu se stalo něco zvláštního. Z Neotesánka tiše odpadl kousíček křivolaké kůry, úplně, jako by ho někdo lehounce přitesal.

Maminka s tatínkem z toho měli velkou radost. A také pes Hopík radostně skákal do výšky. Vždyť jméno Hopík dostal kvůli svému ustavičnému skákání!

